

varsel; gjentages da Misbruget, saa gjør man Ansvarer gjældende i sin hele Strengthed. — Hvad angaaer det af en æret Landsthingsmand (Tobiesen) stillede Forslag til § 4, da kan jeg slutte mig til den ærede Ministers Bemærkninger imod samme. Jeg troer ikke, at det Raisonnement, vi hørte, fører til den Conclusion, der ligger i Endringsforslaget. Den ærede Forslagsstiller fremhævede, at de danske Jurister kom uden Forbannelse herind til Kjøbenhavn for at tage Examen, at de skulde see at tage Examen saa hurtigt som muligt, at det for dem i Grunden ikke saameget gjaldt om at tilegne sig gode og sunde Kundskaber som om at erhverve de Qualificationer, som kunde hjælpe dem over de Vanskeligheder, som de ikke paa anden Maade kunde beseire, og derfor meente han, at man ikke maatte gjøre for store Forbringinger til dem med Hensyn til deres Examen; naar de kom ud i Livet, bleve de nok flinke. Dette er nu ganske vist; jeg erkjender, at disse unge Mænd til deres fremtidige Livsgjerning gennemgaae en ypperlig Skole, og jeg tvivler ikke om, at de i praktisk Henseende uddannes meget godt; men den Garanti, som det er Lovforslagets Tanke at fordrø ligesaa vel for theoretisk Indsigt som for praktisk Dydighed, skulle vi dog ogsaa have her. Denne Dannelselse i Livets Skole anseer jeg for ligesaa vigtig som Besiddelsen af theoretiske Kundskaber; ligesom det ærede Medlem troer jeg, at selv med en svag og ufuldkommen theoretisk Indsigt kan man naae en vis Dydighed og praktisk Færdighed; men denne kan aldrig paa ønskelig Maade træde istedetfor den theoretiske Indsigt, som skal godtgjøres gennem Examen, men som det ærede Medlem finder, at denne ikke giver Garanti for. Det er derfor ikke en naturlig Følge af hans Hovedbetragtning, naar han be- rolliger sig ved de 6 Aar, som han vil lade træde istedetfor 3 Aar; thi gennem de 6 Aar kunne de ganske vist faae mere praktisk Dydighed, men der bliver ikke Tale om at erstatte, hvad de mangle i theoretisk Indsigt. Jeg fremhævede, hvad ogsaa den ærede Minister anførte, at det vilde være at gaae videre end den nuværende Lovgivning, det vilde være at slaae af paa Forbringingerne til Dydigheden. Det Fremskridt, her er Tale om,

er et Fremskridt i Retning af Frihed for dem, der opfylde de Forbringinger, man har været vant til at ansee for nødvendige, men ikke et saadant Fremskridt, at man nu skulde nøies med tarveligere Forbringinger end hidtil. Jeg kan heller ikke undlade at gjøre gjældende, at der her er Tale om en Lov, som maastee dog ikke saa ganske lidt bryder med Rettigheder, som findes paa forskjellige Personers Hænder. Jeg troer ikke, at der af dette Lovforslag i denne Henseende kan være Stort at bestrænge for Overrettsagsførerne og Højesteretsagsførerne; men for Underrettsagsførerne troer jeg det ganske vist. Jeg vilde ikke finde det stemmende med Billighed, om man netop der, hvor Faren for en stor Tilstrømning er stærkest, gjorde Sit til for — jeg bruger et Udtryk, som blev brugt før, men i anden Forbindelse, — at aabne Vommen saa meget som muligt. Jeg troer, at man ad den Vej vilde faae en betydelig Tilstrømning, hvor man overhovedet ikke ønsker altfor stærk Tilstrømning, en Tilstrømning, som i og for sig ikke vilde være synderlig tilfredsstillende, og som ganske vist vilde styrke den Betænkelse, der har ledet det ærede Mindretal til at fraraade Lovforslagets Vedtagelse. — Af to ærede Medlemmer (Bonne og Dreying) er der stillet det Endringsforslag med Hensyn til § 4, at Ordet „thinglæst“ skulde udgaae. Jeg maa tilstaae, at det ikke er mig ganske tydeligt, hvilken Tanke det egentlig er, der ligger bagved dette Forslag; dog er jeg tilbøjelig til at troe, at Meningen er den — og det er maastee ogsaa blevet udtalt, og det er maastee min Feil, at jeg ikke tilstrækkelig har opfattet det ærede Medlems Foredrag —, at de nuværende Underrettsagsførere ikke have haft Fuldmægtige med thinglæst Fuldmagt, og at man altsaa, naar dette Udtryk blev staaende, derved vilde holde endeel Personer ude, som man billighvis ikke burde holde ude, idet de nemlig savne den thinglæste Fuldmagt, medens de ellers havde de Qualificationer, som de skulde have; men det er netop det, jeg er bange for, de ikke have. De faste Fuldmægtige have hidtil allid maattet godtgjøre deres Stilling som fast Fuldmægtig igennem den thinglæste Fuldmagt; man havde intet andet Kjendetegn paa den faste Fuldmægtig end den thinglæste Fuld-